

CONCERTS

L'hivern rus arriba a l'OSV

8 Febrer, 2019

per Lluís Trullén

SIMFÒNICS AL PALAU. Orquestra Simfònica de Vallès.
Nikolai Kuznetsov, piano. Dir.: Lucas Macías. Obres de J. M.
Guix, Rachmàninov i Txaikovski. **PALAU DE LA MÚSICA.**
2 DE FEBRER DE 2019.

La confluència en un mateix programa de dues obres emblemàtiques com són el segon dels *Concerts per a piano* de Rachmàninov i la descriptiva *Simfonia Somnis d'Hivern* de Txaikovski, ja és de per si un veritable homenatge al romanticisme musical rus. Més encara quan aquestes dues pàgines venen precedides per una obra inspirada en la poesia

del Premi Nobel de Literatura nascut a Sant Petersburg Joseph Brodsky, *Venezia* de Josep Maria Guix. A això cal sumar la presència, com a solista invitat per interpretar l'obra concertant de Rachmàninov, del pianista rus Nicolai Kuznetsov, flamant guanyador del Premi Ricard Viñes 2018.

L'Orquestra Simfònica del Vallès dirigia la seva mirada a Rússia sota les ordres del director d'orquestra Lucas Macías, actual titular de l'Oviedo Filarmonía i que va ocupar durant anys el rol d'oboè principal de la Royal Concertgebouw. El públic era nombrós, atret per un programa d'una suggestió inqüestionable i va obtenir disparitat en els resultats interpretatius. El concert va obrir-se amb unes paraules del compositor Josep Maria Guix –enguany compositor convidat al Palau– presentant la seva *Stanza*: una ocasió per llegir un dels poemes que Brodsky va dedicar a la Ciutat dels Canals i que en vida va visitar en tantes ocasions entre la tardor i l'hivern. Música de textures bellíssimes, amb sons inspirats en les harmonies de l'Escola Veneciana de Gabrieli, en què nostàlgia i serenitat confegeixen un bellíssim quadre breu però d'un alt poder evocador. Bon treball de l'orquestra i director com a preàmbul de la famosíssima pàgina concertant de Rachmàninov.

El jove pianista Nikolai Kuznetsov atresora infinitat de premis, distincions, beques i guardons aconseguits a Rússia que li han permès d'oferir concerts a nivell internacional i obtenir una sòlida formació que actualment encara amplia a l'emblemàtic Conservatori Estatal Txaiovski de Moscou. Kuznetsov comprèn meravellosament la música de Rachmàninov i a més a més hi atorga un segell personal. Pianista refinat, no basa la interpretació en una mirada virtuosística cercant emfatitzar un romanticisme líric

exacerbat. Més aviat cerca un equilibri, una visió d'una elegància extraordinària, d'una sensibilitat refinadíssima i d'un ímpetu que a moments brolla fent emergir tota la tècnica de l'atac dels acords tan representativa de l'escola de piano russa. Però la seva versió va xocar amb una visió absolutament distinta d'orquestra i director, que, una vegada i una altra ofegaven la sonoritat del piano en el decurs del primer moviment i deixant de banda algunes entrades fora de lloc molt evidents al darrer passatge. A l'inici del segon moviment tot es va anar assentant (malgrat que un telèfon mòbil inoportú va estar sonant durant molts segons des d'una llotja a pocs metres del solista, tot fent una vegada més inútils els esforços del Palau per prevenir el públic) i Kuznetsov va poder mostrar tota la sensibilitat i comprensió estètica i tècnica d'un autor que tan bé s'emmotlla al seu estil pianístic. Ja al darrer moviment l'excés de decibels orquestrals va obligar el jove pianista a desplegar unes sonoritats molt més eloqüents i que probablement s'escapaven de la visió que prèviament havia plantejat del concert. Fora de programa va interpretar dues obres com a recompensa als grans aplaudiments que el nombrós públic li va obsequiar.

Si una simfonia de Txaikovski té un caire descriptiu del paisatge rus, aquesta és, sens dubte, la primera de les sis que va compondre. Estrenada el febrer del 1868 i revisada posteriorment, els paisatges d'hivern ens evoquen les grans extensions de terreny, les boires, les llargues nits, els laments que emergeixen en la bellíssima cançó del segon moviment o la vistositat de tot el folklore plasmat en l'"Allegro maestoso" final. Simfonia, doncs, que atorga molt de joc a orquestra i director per retratar –amb el lirisme inequívoc de la música de Txaikovski, amb els colors i contrastos dinàmics, amb

l'atmosfera bellíssima creada en el decurs dels quatre moviments– aquest esplèndid quadre orquestral. Moments destacats van emergir al primer i tercer moviments, amb un bon treball de les seccions de l'orquestra i una direcció curiosa en el detall i en l'equilibri de les sonoritats. Macías va optar pel caire descriptiu, per realçar-ne els episodis més lírics, per fer dialogar les seccions de l'orquestra amb uns volums que ara sí van tenir el nivell de proporció que van manca a la interpretació de l'obra concertant. Un programa amb la música russa de rerefons i summament atractiu (amb la resposta consegüent de públic) que serà recordat pel bon treball de Kuznetsov i per la personalitat compositiva de Josep Maria Guix, que mai deixa indiferent l'oient.

Imatge destacada: © PIG-Studio

© 2019 Revista Musical Catalana - Tots els drets reservats.